

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 67/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Dula, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 286/2016 z 31. mája 2016 a postupom, ktorý jeho vydaniu prechádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná

advokát JUDr. Roman Dula, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 286/2016 z 31. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý prechádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v napadnutom konaní, v ktorom sa žalobcovia domáhajú, aby jej bola uložená povinnosť zaplatiť sumu 9 980,25 € z titulu vrátenia uhradenej kúpnej ceny nehnuteľnosti ako bezdôvodného obohatenia na jej strane z dôvodu neúčinnosti kúpnej zmluvy (vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcov nebol príslušnou správou katastra povolený, pozn.).

Sťažovateľka sa už domáhala ústavnej ochrany prostredníctvom predchádzajúcej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá bola ústavnému súdu doručená 22. marca 2016. Ústavný súd o tejto sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 41/2017 z 19. januára 2017 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Zo spisovej dokumentácie vedenej pod sp. zn. II. ÚS 41/2017 vyplýva, že vo veci sťažovateľky bolo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 S 65/2013 z 13. novembra 2013 zrušené rozhodnutie správneho orgánu o zastavení konania o povolenie vkladu vlastníckeho práva kupujúcich (žalobcov v napadnutom konaní, pozn.) a vrátenie veci správnomu orgánu na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 S 65/2013 Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní potvrdil uznesením sp. zn. 8 Sžr 17/2014 z 19. novembra 2015 a obe tieto rozhodnutia ústavný súd v predchádzajúcom konaní II. ÚS 41/2017 uznesením z 19. januára 2017 z ústavného hľadiska vyhodnotil ako akceptovateľné a udržateľné.

V pokračujúcom vkladovom konaní sp. zn. V 5724/2009 správny orgán listom z 21. marca 2016 vyzval sťažovateľku, aby podala žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo sťažovateľky na žalobcov ako kupujúcich. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Zo žaloby vyplýva, že nárok na zaplatenie žalobcovia odôvodnili výhradne tou skutočnosťou, že odstúpili od kúpnej zmluvy so sťažovateľkou.

Návrh na prerušenie konania žalobcovia vo svojej podstate odôvodnili tým, že v konaní V 5724/2009 by mohlo dôjsť k povoleniu vkladu ich vlastníckeho práva k bytu. Súd si mohol a mal vyhodnotiť, že:

- v dôsledku odstúpenia od zmluvy, ktoré žalobcovia zrealizovali priamo v návrhu na začatie konania nemôže dôjsť v konaní V 5724/2009 k povoleniu vlastníckeho práva k dotknutému bytu v prospech žalobcov,

- k povoleniu vkladu vlastníckeho práva žalobcov nemôže dôjsť ani v dôsledku faktu, že kúpna zmluva medzi účastníkmi vlastne nebola ani uzatvorená a sťažovateľka odvolala návrh na uzatvorenie zmluvy, ako to bolo podrobne popísané vo vyjadreniach...

Napadnutým rozhodnutím porušovateľ potvrdil rozhodnutie o prerušení konania, napriek tomu, že v konaní V 5724/2009 sa nerieši žiadna otázka, ktorá by mohla mať vplyv na toto súdne konanie. Celkom určite sa tam nerieši žiadna otázka, ktorú by si nemohol posúdiť súd sám v súlade s ustanovením 135 ods. 2 OSP. Takéto posúdenie je o to viac náležité vykonať práve v tomto súdnom konaní, keď k odstúpeniu od zmluvy žalobca pristúpil práve v tomto súdnom konaní... Je nedôvodné a nehospodárne, aby súd prenášal hodnotenie otázky odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcov, ku ktorému došlo v súdnom konaní alebo otázky či vôbec došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy na správny orgán.

Je zrejmé, že od začiatku správneho konania V 5724/2009 uplynulo už cca. 7 rokov a vec stále nie je právoplatne ukončená. Skôr bolo konanie 14 C/217/2012 prerušené aj pre prebiehajúce správne súdne konanie.

Pri posudzovaní návrhu na prerušenie konania je súd povinný prihliadať na ústavnú povinnosť konať bez zbytočných prietahov a tým vykonať spravodlivosť v primeranej lehote. Z napadnutého rozhodnutia a ani z prvostupňového rozhodnutia nevyplýva, že by sa súdy zaoberali vykonaním iných vhodných opatrení (na ktoré odkazuje aj ustanovenie § 109 ods. 2 OSP a ktoré majú prioritu pred prerušením konania) a vec napr. neposúdil sám v súlade s ustanovením § 135 ods. 2 OSP. Výber vhodného opatrenia slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania musí súd podriaadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v občianskom súdnom konaní (§ 6 OSP) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv

účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnnejšie. S prihliadnutím na uvedené prerušenie konania by vo všeobecnosti malo predstavovať skôr výnimku ako pravidlo.

Jednoduchou otázkou, ktorou sa súdy pred prerušením konania mali zaoberať je či došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, keď sťažovateľka vo svojich vyjadreniach v konaní podrobne rozpísala argumenty, prečo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo. Sťažovateľka predložila aj svoj rovnopis dotknutej kúpnej zmluvy, z ktorého jasne vyplýva, že nebol podpísaný žalobcami a teda nemohlo dôjsť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi neprítomnými účastníkmi.

Sťažovateľka je už viac ako 4 roky vystavená súdnemu konaniu, v ktorom žalobcovia uplatňujú nárok, ktorý im nemožno priznať aj z toho dôvodu, že sťažovateľka vzniesla námietku premlčania.

Zbytočným prerušovaním konania dochádza k zbytočným prietiahom, pričom na prerušenie konania neboli splneného predpoklady, keď mohli samé posúdiť rozhodujúce skutočnosti.“

Sťažovateľka na základe citovanej sťažnostnej argumentácie žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, prizná sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a úhradu trov právneho zastupovania v konaní pred ústavným súdom v sume 363,76 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Skôr ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie, resp. k preskúmaniu prítomnosti dôvodov ospravedlňujúcich odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, dáva do pozornosti, že v čase konania pred všeobecnými súdmi bol účinný a platný Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), ktorý bol s účinnosťou

od 1. júla 2016 nahradený novými procesnými kódexmi. Ústavný súd tak musí vychádzať pri posudzovaní prijateľnosti sťažnosti aj z tejto skutočnosti a prihliadať na v rozhodujúcom čase účinnú a platnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľky a rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných práv v podstatnom tým, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom bolo konanie v jej veci nedôvodne prerušené, čo malo za následok vznik zbytočných prietáhov v tomto konaní. Sťažnosťou však napáda uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené ako vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa o prerušení konania a vytýka mu jeho vecnú nesprávnosť. Sťažovateľka sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie.

II.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania

a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sa uvádza:

„Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania odporkyne dospel krajský súd k záveru, že okresný súd pri vydaní rozhodnutia zohľadnil všetky podstatné okolnosti majúce vplyv na jeho vydanie, svoje rozhodnutie riadnym spôsobom odôvodnil v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 a § 169 ods. 1 O. s. p. S dôvodmi rozhodnutia okresného súdu sa krajský súd stotožňuje a na tieto poukazuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi navrhovateľmi a odporkyňou mala byť uzatvorená Kúpna zmluva dňa 22. 10. 2009...

O uvedenej kúpnej zmluve sa rozhodovalo vo vkladovom konaní č. V 5724/2009, pričom správny orgán konanie o návrhu na vklad zastavil. Rozhodnutie správneho orgánu o vkladovom konaní č. V 5724/2009 bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, pričom tento bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 8 SŽr 17/2014 zo dňa 19. 11. 2015. Z obsahu listu Okresného úradu v Banskej Bystrici, katastrálneho odboru, na č. l. 250 vyplýva, že o podanom návrhu na vklad bude príslušný správny orgán ďalej konať. V rámci daného postupu v konaní správny orgán zaslal odporkyni [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], výzvu, ktorou bola vyzvaná, aby podala v lehote 30 dní od doručenia výzvy návrh na súd o neplatnosť kúpnej zmluvy vzhľadom na to, že túto okolnosť sama aj prostredníctvom právneho zástupcu o vkladovom konaní namietala. V prípade, že takýto návrh nebude podaný, bude mať správny orgán za to, že platnosť kúpnej zmluvy odporkyňa nespochybnila a správny orgán bude pokračovať v konaní o návrhu na vklad.

Aj z vyššie uvedeného je teda nesporné, že medzi navrhovateľmi a odporkyňou je v riešení otázka kúpnej zmluvy a na ňu sa vzťahujúceho vkladového konania, pričom vo vzťahu k predmetnému bytu je uplatňovaná pohľadávka vo výške 9.980,25 Eur, a to pre ten prípad, že by existoval právny dôvod na vrátenie kúpnej ceny za predmetnú nehnuteľnosť.

Aj vzhľadom na vyššie uvedené je preto krajský súd názoru, že okresný súd vo veci správne rozhodol, keď prerušil konanie podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.,

a to z dôvodu, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca vzťah k predmetu sporu.

Dôvod na prerušenie konania v danej veci bude aj vtom prípade, ak odporkyňa v lehote, ktorú určil Okresný úrad v Banskej Bystrici, katastrálny odbor, na podanie návrhu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, takýto návrh podá, keďže túto neplatnosť odporkyňa v rámci vkladového konania namietla.

Pokiaľ by totiž v konečnom dôsledku došlo k tomu, že by návrhu na vklad, ktorý sa dotýka kúpnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi navrhovateľmi a odporkyňou, bolo vyhovené a prešlo by k bytu vlastnícke právo z odporkyne na navrhovateľov, tak by odpadol predmet sporu a nebol by dôvod na vrátenie bezdôvodného obohatenia.

Do tej doby, pokiaľ tieto otázky nebudú vyriešené, aj podľa názoru krajského súdu existuje právny dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.“

V nadväznosti na citované ústavný súd pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Ústavný súd dospel k záveru, že z rekapitulovaného stručného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sú zrejmé dôvody, na základe ktorých krajský súd (detailne oboznámený s rozhodujúcimi okolnosťami kauzy) ako súd odvolací dospel k záveru o splnení podmienky na prerušenie konania, pričom tieto dôvody nemožno považovať za odporujúce pravidlám logiky alebo ich označiť v inom smere za excesívne. Napokon treba pripomenúť, že uznesenie o prerušení konania je rozhodnutím procesnej

povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd.

Zo stručných informácií o hmotnoprávnej stránke posudzovanej veci, ktoré sa nachádzajú v sťažnosti sťažovateľky, možno vyvodit', že sťažovateľka nenamieta samotný vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Sporným je podľa jej názoru len právny dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia, keď sťažovateľka naznačuje ako dôvod jeho vzniku plnenie z neplatného právneho úkonu, kým žalobcovia požadujú vydanie plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol odstúpením od kúpnej zmluvy. Aj bez vyriešenia tejto hmotnoprávnej kauzálnej otázky je však nepochybné, že z § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie získané na úkor iného, a to bez ohľadu na dôvod jeho vzniku. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd podotýka, že je plne v dispozičnej sfére účastníkov zmluvy, aby späťvzatím návrhu na začatie konania o povolenie vkladu odstránili prekážku pretrvávajúceho správneho konania, ktoré je dôvodom prerušenia konania pred okresným súdom.

Záverom ústavný súd dodáva, že občianske súdne konanie sa okrem iného vyznačuje aj preventívnym pôsobením smerujúcim k zabezpečeniu dobrovoľného plnenia povinností pri zohľadnení úcty k právam iných osôb. Tento základný pilier civilného procesu je nakoniec zdôraznený aj materiálnou požiadavkou obsiahnutou v § 2 OSP, podľa ktorej „V občianskom súdnom konaní... súdy... dbajú... na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.“

Pri zneužití práva ide zväčša o správanie (konanie/opomenutie), ktoré sa izolovane javí byť dovoleným (právny poriadok takému správaniu nebráni). Komplexne sa však takýmto správaním pri zohľadnení jeho vzťahu k inému správaniu alebo jeho vzťahu aj len k samotným okolnostiam prípadu dosahuje výsledku nedovoleného alebo navodzujúceho nespravodlivosť s rozmanitými dôsledkami (napríklad v podobe spôsobenia ujmy inému, získania prospechu pre seba alebo iného *atd.*). Rozhodujúcim je vyhodnotenie vnútorného psychického postoja (vzťahu) osoby zneužívajúcej právo k jej vlastnému správaniu a k jeho

výsledku pre posúdenie otázky právnych následkov za ono správanie (právnej zodpovednosti) (m. m. III. ÚS 14/2017).

Pri zdôraznení potreby spravodlivého posúdenia jednotlivých skutkových zistení sa javí ako vhodné pripomenúť, že (zásadne len v celkom ojedinelých prípadoch za mimoriadnych okolností, pozn.) aj uplatnenie námietky premlčania môže byť prípadne vyhodnotené ako neúčinné z dôvodu *abusus iuris* nepožívajúceho ochranu pre rozpor s dobrými mravmi a so základnou hodnotovou orientáciou spoločnosti pretavenou do právneho poriadku (k tomu porovnaj napr. I. ÚS 33/2012).

S ohľadom na zmienené skutočnosti ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu signalizovalo príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv sťažovateľky, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval sťažovateľom označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd dáva do pozornosti znenie § 170 ods. 1 a 3 OSP (v relevantnom čase platnom a účinnom znení, pozn.), z ktorých priamo vyplýva viazanosť súdu doručeným uznesením o prerušení konania. Ak teda vo veci sťažovateľky bolo konanie prerušené, nemožno považovať následnú nečinnosť okresného súdu za zbytočný priesťah v konaní, ale za legitímny postup majúci svoj základ v platnom rozhodnutí.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Pri preskúmaní námietky sťažovateľky z hľadiska možného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nemôže dôjsť samotným rozhodnutím konkrétneho orgánu verejnej moci, ale len jeho postupom (nečinnosťou, nesprávnym postupom a podobne), a preto ústavnú sťažnosť i v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. III. ÚS 258/05 a III. ÚS 337/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017